

Det siger jo sig selv, at når man bruger muligheden for at anbringe et barn i netværksanbringelser, hvor der ikke skal udbetales almindeligt vederlag som ellers til plejefamilierne, vil der også kunne frigøres nogle midler, hvor jeg jo så synes, at det er hensigtsmæssigt, at vi bruger dem til nogle andre indsatser, bl.a. efteruddannelse af sagsbehandlere, øget efterværn og nogle af de andre udgiftskrævende tiltag, der ligger i reformen.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Her kan man så sige, at Danmark igen går sine egne veje, og det kan man jo godt. I de lande, som man har hentet inspirationen fra, nemlig de øvrige nordiske lande, aflønnes det helt parallelt, uanset om det er en slægtsanbringelse eller det er en normal plejeanbringelse.

Det kommer ind i forhold til diskussion her, når man ikke vil yde vederlag til de familier, hvor man slægtsanbringer, for så er det jo endnu mindre sandsynligt, at man skulle nå det tal på 15 pct., som er ministerens forslag i sit brev til KL om, at der her kan spares penge. Når man gør aflønningen dårligere, er det da endnu mere usandsynligt, at man når et højt procenttal, så jeg synes, ministerens argumentation endnu en gang blot understreger, at det er meget usandsynligt, at man når det tal.

KL 15.00

Så har jeg bare en sidste ting, nemlig at det, vi vel ønsker for de børn, er, at det er en faglig vurdering, der skal afgøre, om et barn anbringes hos en slægting eller i professionel pleje, og ikke en økonomisk vurdering, og at vi derfor har meget brug for at holde øje med, hvad der sker i de sager.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er helt rigtigt, som hr. Villy Søvnal refererer, at udgangspunktet er, at man vil anbringe i 15 pct. af tilfældene; det var også det tal, vi opererede med under de politiske forhandlinger før sommerferien. Men siden da har jeg sagt ved to møder – men det er muligvis ikke blevet refereret for hr. Villy Søvnal – at i de økonomiske forhandlinger med KL vil vi være åbne over for at efterregulere tallet, alt afhængigt af det faktiske antal, der måtte blive anbragt.

Jeg kan orientere hr. Villy Søvnal om, at fra kommunernes side blev det bakket meget positivt op, og rent faktisk er der lige blevet offentlig-

liggjort en undersøgelse, som er foretaget af Socialforskningsinstituttet. Den er godt nok ikke baseret på særlig mange anbringelser, men den påviser, at anbringelser hos slægtinge faktisk har en fordel frem for andre anbringelser. De bryder sjældnere sammen, og de giver nogle gode forhold, bl.a. fordi barnet har bedre mulighed for at fastholde kontakten til familien.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg synes, det er lidt underligt at høre ministerens argumentation: At grunden til, at man ikke vil give mulighed for, at familien kan få betaling, sådan som vi fra Enhedslistens side har foreslået i et ændringsforslag, er, at man er bange for, at der kommer nogle økonomiske vurderinger ind i afgørelsen om, hvorvidt barnet skal anbringes hos familien eller ej, hvorimod man overhovedet ikke mener, der kan være nogen risiko for, at kommunerne vil tage økonomiske forhold med i deres overvejelser.

Vi har jo erfaring for, at lige præcis økonomien spiller en rolle for kommunerne, når de skal afgøre spørgsmål om anbringelser og i det hele taget sociale spørgsmål om, hvad der er bedst for det enkelte menneske. Her har økonomien betydning, især i dag, hvor økonomien er så stram i mange kommuner, så kunne ministeren ikke forklare, hvorfor hun mener, det har betydning for familierne, men ikke for kommunerne, hvordan de økonomiske forhold er?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg synes, det afgørende må være, hvilken betydning det har for barnet, og jeg synes, det er ret så afgørende, når vi taler om netværksanbringelse, at motivet ikke er penge. Jeg synes, det er altafgørende, at familien påtager sig opgaven, fordi der er tale om et barn, man kerer sig om, et barn, man gerne vil være med til at give bedre muligheder og bedre vilkår under opvæksten, end det kan få derhjemme.

Med hensyn til hvilke hensyn kommunerne skal tage, er det jo netop understreget meget kraftigt i anbringelsesreformen, at man skal foretage en saglig, faglig vurdering baseret på en række punkter, som er skitseret i lovforslaget, og som man skal tage hensyn til. Her er det selvfølgelig afgørende, at kommunen også vurderer ganske nøje, om netværksanbringelsesfamilien egentlig kan magte opgaven og dermed påtage sig den. På samme måde, som når man skal tage